

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Exspoliati & captivi, quos Jesus Christus traxit post se in magnifico suo triumpho.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

noverim, te æternaliter esse consolatum? quando oppressum me viderem omnibus mundi calamitatibus, si amo te plùs quàm me, facile obliviscor miseriarum mearum omnium, ut unice de tua gaudeam felicitate. Quid enim refert, quòd malè sit parvulæ alicui creaturæ, quæ abjectior & contemptibilior est atomo, modò tibi sit benè, ô JESU Fili unigenite Dei viventis, omnipotens Monarcha mundi, &

benignissime Redemptor hominum? nonne nimio perfundamur gaudio, dum novimus, te Deum esse, te hunc mansurum in æternum, te frui & frui-turum perpetuò infinitis propriæ tuæ Divinitatis deliciis. O felix anima, quæ facere ex hoc nôisset unicum suorum gaudiorum argumentum! non foret afflictio tam acerba in terris, quâ turbari posset ipsius felicitas vel unico momento.

ARGUMENTUM.

Exspoliati & captivi, quos JESUS Christus traxit post se in mag-nifico suo triumpho.

ARTICULUS IV.

Triumph
sunt mixti
gaudio & tri-
stitiâ.

NON est gaudium tam pu-
rum in mundo, quod ali-
quo non misceatur mœrore. In
triumpho Victoriosorum, qui
esse videbatur dies totus publicis
consecratus lætitiis, devictio-
rum lacrymæ, captivorum ge-
mitus, & lamentabiles tot mise-
rabilium catenis implexorum
clamores, confusè audiebantur
cum carminibus lætitiæ, & exin
ejusdem evehebatur & attolle-
batur pulchritudo. Et quantò
devicti fuerant potentiæ magis
formidandæ, tantò magis illus-
trabant triumphatorum glo-
riam: & quantò magis spolia
indè reportata fuerant pretiosa,
tantò major erat triumphi pom-
pa & magnificentia.

Profectò, quando non fuisset
aliud, quàm gloria, quæ insepa-
rabilis est à Persona JESU Christi,
abundè hæc sufficeret sola ad ad-
ornandum ipsi triumphum inte-
grum in die Ascensionis suæ, cujus
Majestas incomparabiliter plus
habuisset splendoris, quàm om-
nes pompæ triumphantium sæ-
culis præteritis. Sed conjice oculos
tuos in spolia, quæ aufert è mun-
do, & in mancipia, quæ suo im-
plexa cernit curru triumphali:
videbis & fateberis, oculos mor-
talium nihil unquam ejusmodi
aspexisse.

Nonnè intueris ex una parte
tot Patriarchas, tótque Prophe-
tas, tótque milliones animarum,
quæ

Omnes sancti quæ
Patres in limbo fuerunt
spolia, quæ
Jesu Christi
abstulit è
mundo.

quæ, postquam fideles ipsi fuerant toto tempore legis antiquæ, extiterant in limbo, suspirantes ad ipsum, & expectantes auspiciatum liberationis suæ diem. Extraxit is ipsas omnes ex hoc ergastulo, illasque deducebat in cœlum in comitatu suo, & plures ex iis (uti credibile est) corpore & animâ. Siquidem Evangelium asseverat nobis, quod plura corpora mortuorum sint resuscitata, vel in die mortis Jesu Christi, vel in hora gloriose resurrectionis suæ. Et S. Thomas credit, quod cum semel fuerint resuscitata, secundâ vice non iterum sustinuerint mortem; aliâs beneficium non fuisset ipsis suscitari, sed species quædam calamitatis. *Non esset eis beneficium exhibitum, sed potius detrimentum.* Et dein videtur fuisse conveniens, ut adorandum corpus Jesu Christi suæ haberet comites gloriæ, ipsiusque triumphus sic componeretur è pluribus triumphis. Et hæc pretiosa sunt spolia, quæ deportavit è terris in cœlum.

Verum quid est aspicere mandomita, quæ
cipia, quæ trahit post se catenis
Jesu Christi implexa, postquam devicit illa?
trahit in suo triumpho.
omnes hæc potestates formidandæ, quæ videbantur magis invincibiles, quæq; tam longo tempore ingemiscentes sua sub tyrannide cunctos stringebant homines, peccatum, diabolus & mors;

omnia hæc monstra dormita, nullasque amplius habentia vires nocendi nobis, mirificè attollunt gloriam triumphi Jesu Christi.

Nihil tam formidandum erat, quam universalis tyrannis, quam peccatum. exercebat peccatum in omnes homines, postquam hominem devicit primum. Nondum egrediuntur hi è sinu matrum suarum, quin maculet jam illos, sibi que faciat in servos; & quia nascebantur omnes sub crudeli ipsius dominio, vivebant omnes sub duris ipsius legibus, abs eo, quod haberent remedium exsolvendi se ab illis, ex semetipsis. Non erat potestas nec in cœlo, nec in terra, quæ tantum haberet roboris, ut vel minimum superare posset peccatum. Quando omnes Angeli & homines, omnes suas adunassent vires naturales, satis fortes omnes simul non fuissent, ut vincerent hoc monstrum, eoque ipsius potentia ratione quâdam æquè fuerit infinita, ac ipsius malitia, cum privaverit ipsos bono infinito, illosque in æternum reddiderit infelices.

Veni, omnipotens hominum Redemptor, non nisi tibi soli est robur ad vincendum terribile hoc monstrum: quod, ut facias, opus adhuc est, ut omnem impendas fortitudinem brachii tui, ut omnes tuos intendas nervos, utque

utque lethales in hac pugna recipias plagas, ipsamque amittas vitam. Verum securus quoque es de tua victoria, totus populus tuus liberabitur a servitute huius tyranni, quando crudelis hic Pharaon, cum toto suo numerosissimo comitatu submergetur in mari pretiosi tui sanguinis, quem effundes pro nobis.

S. August. lib. 85. quest. 4. q. 63.

Quatuor status valde diversi conditionis humane.

Sanctus Augustinus plurimum oblectat, quando considerandam nobis proponit diversam conditionem hominum, in quatuor statibus valde diversis. Primus est, ante legem scriptam; secundus sub lege scripta; tertius in lege gratiae; & quartus in statu beato gloriae. Ante legem non solum peccatum regnabat, sed erat quasi possessor pacificus; non observabatur tyrannis ipsius & crudelitas, & homines obtemperabant ipsi liberè, ita, ut quasi non perciperetur. Quando data fuit lex, demonstravit hæc peccatum, admonuit quidem homines de malitia tyranni, sibi dominantis, sed nullum suppeditavit ipsis medium vel robur, se ab illo liberandi.

Lex gratiae successit, & Salvator, qui ipsam promulgavit, non solum ostendit malitiam & tyrannidem peccati; sed hominibus suppeditavit quoque vires & arma, quibus ab eo se liberarent, eoque id ipsemet superaverit per cruentam pugnam suæ

passionis; & quia participes facere volebat omnes homines, qui erant peccati mancipia, victoriae suæ contulit illis robur, ut superare etiam illud ipsimet possent cum potenti suarum subsidio gratiarum. Verum est, quod reliquerit ipsis adhuc, ex quo tolerarent pugnas & repugnantias; sed securos ipsos facit victoriae, si in suo fideles manserint servitio. Tandem sequitur status beatus gloriae, qui jucundus est fructus gratiae, status, ad quem peccatum nullum omnino amplius habet accessum; status, qui non tolerat amplius pugnas, & ubi anima manet pacifica in dulci possessione Dei.

In primo statu qui præcessit legem, homines non pugnant contra peccatum, eoque servirent illi tanquam mancipia, & velut servi prorsus ab eo devicti. In secundo sub lege scripta faciebant ipsi homines quidem aliquam resistantiam; sed ut plurimum vincebantur, eoque destituerent ipsos vires. In tertio statu, sub lege gratiae, in quo nos sumus, verum est, nos fortiter oppugnari, sed evadimus semper victores in pugna, si velimus, eoque gratia Jesu Christi, qui robur dat nobis ad vincendum, nobis non desit.

Et quantas reperire est animas Deo fideles, quæ mediante ipsius gratia perfectè se liberat ac immunes

Quomodo homines se gubernaverint & gubernent in quatuor his statibus.

munes conservant à tyrannide peccati, eòquòd nunquam eorum aliquid committant, non solum è magis enormibus, quæ nuncupantur peccata mortalia, eòquòd afferant animæ mortem, sed ne quidem à venialibus, quæ plene voluntaria existunt. Verum est, non omnino exemptas esse ipsas ab imbecillitatibus & fragilitatibus quibusdam, quæ inseparabiles quasi sunt à conditione nostrâ humanâ; sed hæc peccata justorum sunt, quæ non impediunt, quin semper permaneant iusti, quæve ipsos non exponunt periculo mortis, eòquòd potius sint parvæ infirmitates, quàm morbi aut ægritudines.

Sic igitur Christus JESUS superavit horribile peccati monstrum, quod deducit secum in triumpho, quòdque superat adhuc quotidie in animabus nostris, & per animas nostras, modò ipsæ non desint fidei suæ cooperatione subsidio ipsius gratiæ, sicut potens subsidium gratiæ ipsius non deest illis; & tandem post reportatas per assistentiam suam de hoc monstro victorias, promittit nobis, facturum se nos participes triumpho sui, & pacis æternæ, cujus is capit possessionem pro se & pro nobis in die Ascensionis suæ.

Aliud monstrum, quod similiter domuit, quòdque deducit

secum in triumpho, est diabolus, qui arrogaverat sibi tam ingentem potestatem in omnes homines; ut faceret se adorari ceu verum Deum, in orbe quasi universo; ubi vis gentium suæ habebat fana, sua altaria, suæque sacrificia; & potestas ipsius erat tam absoluta, ut ipsemet JESUS CHRISTUS ipsum nuncupaverit Principem mundi.

Sed falsus hic Princeps, & verus, hic tyrannus ejectus est ex imperio suo, sicut comminatus is fuerat ipsi: *Princeps hujus mundi ejicietur foras.* Ubi sunt modò adoratores ipsius, qui publicè illi reddant honores supremos, sicut vero Deo? ubi sunt templa, quæ ædificantur ipsi? ubi sunt victimæ, quæ ipsi sacrificantur? quò devenerunt omnes gentilitatis superstitiones, postquam JESUS CHRISTUS per Crucem suam ejecit Principem mundi? Quis exhibet ipsi quidquam honoris, nisi infelix quispiam Magus, vel miserabilium quædam caterva veneficorum, qui fæx sunt mundi, qui abscondunt se velut bubones, & exercere non audent execranda sabathorum suorum mysteria, nisi in tenebris.

Solum nomen diaboli tantum conciliat horroris, ut vix auditum percellat pavore, efformetur mox signum Crucis, & credatur aliquis profanasse linguam

○○○○○

suam

Secundum
monstrum
deductum in
triumpho JE-
su Christi est
diabolus.

Joan. 12.

Diabolus nihil amplius
habet honoris publici in
mundo,

Contemnen-
di sunt da-
mones.

suam, & speciem quamdam commisisse criminis, illum duntaxat nominando. Fateor quidem, ipsum adhuc habere potentiam, quâ nobis incutiat timorem, sed non amplius habet illam, quâ nocere possit nobis; adhuc tentare nos potest, sed trahere in consensum peccati nos non potest, nisi velimus. Ipse est canis, qui mordere vellet, sed non potest nisi eos, qui voluntariè ipsius se consignant unguibus, eòquòd arctè alligatus sit sub Omnipotentis manu Dei, qui non permittit ipsi, nisi quòd expedire noverit pro suâ gloriâ, & servorum suorum salute.

Ipse est foedus ille draco, cuius fit mentio in Psalmo centesimo tertio: *Draco iste, quem formasti ad illudendum ei*; qui factus non est; nisi ut esset objectum contemptus & irrisiois hominum. Et res stupenda est, videre contemptum, quo omnes veri servi Dei semper persecuti sunt ipsum, & absolutam, quam in ipsum exercebant, potentiam. Quis ignorat, quòd sanctus Antonius, admirandus hic Eremita, illuserit cunctis dæmonibus inferni, vehementissimè ipsorum impetitus tentationibus ac violentiis? Ah! ignavi, dicebat illis, vos venitis per legiones contra me solum, si vobis esset animus, non opus fo-

ret nisi vestrum unico adversum plures homines; sed vobis nec cor, nec robur est, postquam devicti estis à Redemptore meo. Et unico signo Crucis conjiciebat ipsos omnes in fugam.

Religiosus quidam ex ordine ^{Pacciuchelli} S. Dominici, qui Magister fuit ^{supra Jonam} sancti Vincentii Ferrerii, cum ^{Leç. 31. n. 19.} vidisset apparere dæmonem sub figurâ currentis per claustrum equi, & ingentem pedibus excitantis strepitum, ut perturbaret religiosos, comprehendit ipsum & alligavit corrigiâ quâdam, ^{Dæmon adhibitus velus bestia.} quam secum ferebat, & exin consignavit ipsum famulo Conventus. Accipe hanc bestiam, onera impone illi, quàm poteris plurima, & favis excipe ipsam verberibus, nec quòd manducet, da ipsi, & cave, ne unquam exsolvas ipsam; imposuit longo tempore ipsi onera, & duris excepit ipsam plagis; & infelix ingemiscebat bestia, quoad misertus ipsius exsolverit ipsam: Et in instanti mox disparuit. Vide quàm contemptim servi Jesu Christi accipiant & adhibeant Dæmones; & reipsâ illi non sunt nisi bestia admodum contemptibiles.

Sed nihil tam stupendum est, ^{S. Antonin.} quàm quòd refert S. Antoninus ^{host. 1. tit. 7.} in sua historia. Sanctus Gregorius ^{c. 8. §. 7.} Episcopus Neocæsariensis, transiens per alpes & oppressus nocte,

S. Antonius
irridet diabo-
los.

Dia-
tem-
Gre-
con-
Pre-
fani-

Diabolus ob-
temperat S.
Gregorio &
contemnit
Presbyterum
sani sui.

nocte, compulsus fuit capere quietem & exigere noctem in templo quodam Apollinis ibidem invento. Cum manè recessisset sanctus è templo, recessit quoque ab eo Dæmon, non amplius ausus illuc intrare. Presbyter idolo illi inserviens, invocat & sollicitat ipsum, ad reddendum, uti priùs, sua oracula, sed responsum amplius non dedit, Apollo suo expulsus erat habitaculo. Presbyter credens ipsum expulsam fuisse à Gregorio, currit post ipsum, eumque lacrymantibus obtestatur oculis, ut suæ misertus miseræ, ne cogere emori fame, redderet verba Deo suo, suoque ipsum restitueret templo.

Sanctus imitando benignitatem Divini Magistri sui Jesu Christi, qui non negavit dæmonibus, quod petebant ab ipso, facultatem nempe intrandi in porcos, scribit parvulam Schedam Apollini hujus tenoris: *Gregorius Apollini: Permitto tibi, ut redeas ad locum tuum, & agas, uti consueveras.* Presbyter consolatus optimè, quod tam facile obtinuerit postulata, revertebatur illic è in templum, collocabat Schedam super altare, & mox reversus est Apollo, ac more solito reddidit oracula.

Presbyter attonitus hoc prodigio, discurrere secum ita cœ-

pit. Quam ingens est Gregorii in Apollinem potentia, & quam prompta Apollinis erga Gregorium obedientia! sed is, qui imperat ut Dominus, nonne major est eo, qui obtemperare compellitur? Et Deus per gratiam suam aperuit ipsi oculos: unde ita conclusit: Ego deceptus sum, Apollo non est verus Deus; & citra id, quod vel unico cunctaretur momento, accessit denudò sanctum Gregorium, recenset ipsi omnia, suam ipsi restituit Schedam, impensè ipsum obsecrans, ut se à servitute hujus dæmonis, eòquod tam ingenti polleat in ipsum potestate, eripere velit, instruere se in fide & baptizare. Mox igitur Christianæ Religioni genitus, tantâ deinceps vixit cum sanctitate, ut esse meruerit successor sancti Gregorii in Episcopatu suo. Quis diffitebitur, hunc dæmonem pessimè fuisse acceptum & summo affectum despiciat? sed ita accipiuntur superbi, quando vincuntur.

Tandem mors, quæ pavore ^{Tertium} concutiebat ferocissimos quos-^{monstrum} que, velut terribilium omnium ^{domitum à} ^{Jesu Christo} terribilissima, tertium devictum ^{est mors,} est monstrum, quodque catenis ^{est mors,} oneratum adornat triumphum Jesu Christi. Judæi cum viderent ipsam suffixum in Cruce, exprobrabant ipsi impotentiam suam, uti refert S. Matthæus:

Ooooo 2 Ecce

Matth. 27. Ecce vobis hominem, qui salvos fecit alios, & seipsum salvare non potest à morte; si Filius Dei est, descendat nunc de Cruce, & credimus ei. Sed sanctus Chrysoftomus egregie respondet illis: Infideles, quid petitis ab eo? si descendat de Cruce, fugiet mortem, & si ipsam fugiat, non superabit eam, vult propius accedere illam, pugnaturus cum eâ in campo vallato, ut vincat ipsam, etiam tunc, quando victus apparebit; & si morti se subiciat, hoc erit, ut mors sit mortis ipsius, sicut scriptum est: *Ero mors tua ô mors.* Sed quomodo hoc intelligendum.

S. Chrysoft.
hon. 4. in 1.
ad Cor.

Osee 13.

Quomodo intelligendum sit, quod Jesus Christus moriens vice-rit mortem.

Siquidem exploratum omnino est, quod mors dominetur adhuc hodie eadem absolutâ cum potentia cunctis hominibus, quâ dominata est illis ante Passionem, Resurrectionem & Ascensionem Jesu Christi: Magni & parvi, peccatores & iusti, unico verbo, omnes homines, æquali ratione, ipsius subjacent falci; & proprius Filius Dei, quia verè erat Filius hominis, ab hoc non erat immunis. Quomodo ergo dici potest, quod superaverit ipsam, cum potius superatus sit ab ipsa.

S. Bernardus
serm ad milites
templi.
4. 11.

Sanctus Bernardus respondet eleganter, sed solide juxta morem suum; Est, quod, cum to-

leraverit ipsam innocens, abstulerit ipsi jus quod habebat super omnes reos; ipse solvit, quod non debebat, & per hoc exsolvit eos omnes, qui debebant. Nonne videtis, quod post tres dies reliquerit ipse mortem omnino mortuam & sepultam in tumulo suo, eoque prodierit ex eo vitâ fruens immortalis, & hanc devictâ morti faciens insultationem? *Ubi est mors, victoria tua?* Ubi est modò, ô mors, apprens illa victoria, quàm te credideras reportasse de me? Nonne videtis, quod ipsa non amplius habuerit robur, nec potestatem retinendi plurimos alios, quos sub suo stringebat imperio, quique reversi sunt ad vitam cum Jesu Christo? Nonne videtis, quod largiatur nobis pretiosum suum Corpus, quod devoravit mortem velut germen immortalitatis, ut velut authenticum pignus resurrectionis nostræ finalis? *Et ego resuscitabo eum in novissimo die.*

I. Cor. I. 5.

Joan. 6.

Verum his omnibus positis, morimur adhuc quotidie. Quomodo igitur verum est, devictam esse mortem, cum proster-
nat adhuc homines? Respondeo ad hoc, quod mors amplius non sit, cum non faciat, nisi quod aperiat aditum ad vitam. Quamdiu ipsa erat in manibus peccati, velut sagitta veneno infecta, transfigens simul
& se-

Mors non est amplius vera mors, eoque non sit amplius stimulus vel sagitta peccati.

& semel corpus & animam, & auferens ambobus vitam æternam, sicut descripta est à S. Paulo: *stimulus peccati mors*; vera mors erat, quæ nihil habebat, quod non erat terribile. JESUS Christus destruens peccatum, sua etiam eripuit ipsi arma, illaque consignavit manibus amoris, ita ut pro cunctis bonis animabus, quæ mancipia peccati non sunt, non sit amplius mors, quæ ipsas vulneret, sed sit amor, qui occulta illis infligat vulnera; mors amplius non sit, quæ faciat illas languere, sed amor; mors amplius non sit, quæ tollat illis vitam, sed amor, vel potius mutet hanc in meliorem.

Omnes veri
ferri Jesu
Christi non
timent mor-
tem.

Et nunquid hoc verum sit? nonnè videmus, quòd ii, qui sunt JESU CHRISTI, quique verè amant ipsum, non amplius timeant mortem, eòquòd nòrint, quòd is vicerit ipsam, reddideritque impotentem ad inferendum nobis quidquam mali. Non dico, quòd plerique, etiam homines optimi, non experiantur semper aliquem horrorem naturalem, quando loquuntur juxta sensum ejus partis, quæ communis est cunctis animantibus; sed quando loquuntur ut Christiani, jam alio loquuntur idiomate.

Siquidem nonnulli aspiciunt saltem ipsam absque pavore, scè que haud difficulter resignant ad acceptandum ipsam. Alii ip-

sam desiderant, & absque intermissione ipsius anhelant adventum, dicentes in cordibus suis cum magno Apostolo: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo*. Nonnè etiam videre nonnullos erat, qui blandirentur ipsi, & lenocinando invitarent, ut mox veniret ad liberandum se è carcere corporis hujus mortalis, quo detinebantur nimis diu, ne frui liceret sibi Deo suo? nihil acceptius est, quàm percipere, quid dicat Eusebius in epistola ad Damasum 30. Septemb. Papam, ubi explanat sensa, quibus sanctus Hieronymus afficiebatur erga mortem.

Philip. 1.

Vide Suri-
ana

30. Septemb.

Alloquebatur tenerrimo ipsam affectu: *Veni, soror mea, sponsa mea, dilecta mea; indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascat Deus meus, ubi cubet Christus meus*. Appellat ipsam sororem suam, sponsam suam, dilectam suam. Monstra mihi dilectum animæ meæ, veni & doce me, ubi suas capiat delicias Deus meus, ubi requiescat amabilis JESUS meus in habitaculo gloriæ suæ. Nonnè cernis ardere cor meum desiderio aspiciendi pulchritudines ejus? an ignoras, videre me illas non posse, nisi per te? veni, curre, propera, ut succurras mihi, ut quid languere finis me tam longo tempore?

Egregia ani-
mi sensa, qui-
bus ferebatur
S. Hierony-
mus erga
mortem.

O Deus! quis non potius desideret, quàm abhorreat mortem ab Ascensione JESU CHRISTI, si

000003

COR-

consideret, quod pro eo, quod inferat sibi aliquid mali, id accepturus sit ab ea obsequii, ut disrumpens catenas suas, redditura se sit libertati sequendi Jesum Christum usque eò, ut nunquam

amplius separandus sit ab illo? & ecce, dicit sanctus Paulus, felicitas maxima, quæ accidere nobis possit in terra: *Dissolvi autem Philip. I. v. 23. & esse cum Christo, multò melius est.*

ARGUMENTUM.

Ubi divinus noster est thesaurus, ibi sit cor nostrum, & divites sumus in æternum.

ARTICULUS V.

Ubi est thesaurus tuus, ibi sit & cor tuum.

Quid agendum nobis restat in hoc mundo, postquam secuti sumus in terris Jesum Christum, nisi ut requiescamus cum ipso in cœlis? sit verum id in nobis, quod verum est in Evangelio: ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum; pretiosus noster thesaurus est Jesus Christus; in ipso inclusæ sunt omnes nostræ divitiæ, omnia nostra merita, omnia nostra desideria, omnes nostræ spes & fiducia. Cum igitur ditissimus hic thesaurus modò sit in cœlo, quò collocare poterimus cor nostrum, ut ibi degustet omnem abundantiam pacis, & solidissimum quodvis solatium, quod satiare possit illud, nisi ubi quiescit thesaurus noster? nobis jam benè auscultandum est eximium illud S. Augustini effatum: *Leva cor in cælo, ne putrescat in terra.*

S. August.

Jesus Christus mirificè nos consolatur in persona Apostolo-

rum suorum, dum dicit illis. *Tria potentia Nolite affligi ex eo, quò subducam vobis visibilem præsentiam meam, relinquendo terram, ut revertar in cœlum. Expedi vobis, ut ego vadam.* Et eccur, Domine? quia exin accipiam vos à terra, & potenter traham ad meipsum? sed quibus vinculis, quibus catenis ita nos attrahes? vos omnes potentissimis & arctissimis conjunctos mihi habeo vinculis. Primum est, quòd sim Caput vestrum, & vos sitis membra corporis mei. Secundum est, quòd sim Dominus vester, & vos omnes sitis servi mei. Tertium & præcipuum est, quòd sim Pater vester, & vos omnes sitis filii mei. Triplex hoc vinculum, quòd facile non rumpitur, conjungit me vobis, & vos tam arctè conjungit mihi, ut fieri non possit, quin, ubi ego sum, & vos mecum sitis. Ascensio mea est vestra, gloria vestra est mea,

Tria potentia vincula, quibus Jesus Christus nos trahit ad se in cœlum.